

Makkai Ádám

Lepke-halál

Sinka István emlékének

Parányi agy vezérelt: véget értél;
 a párna rád csapott, fejed letépte.
*(Az éjszakában, mintha kongna lépte
 kitől hatalmat így csapkodni nyertél –)*
 „ah, mit, hisz' csak a lámpa csalta lépre...”
 – Szegény kis tébolyult! Amíg kerengtél
 izzadt a hátgerincem. Egy kerek fél
 órán keresztül küszködtél, míg végre
 végéhez ért a céltalan mutatvány.
 S meglátni véltem – mit a falra festett –
 a barna foltban – széplapított tested
 a *létezés*t, mely önmagát kutatván
 csupán csak létezik, de nem teremthet.
 Te váltsd, halál, tudatra ezt a terhet!

A vén bazároshoz

Hazai lét, te vén irigy bazáros,
 ne adj tovább hitelt! – Hisz' egyre görnyed
 fáradt gerincünk. Ne „csábítsd a hölgyet”,
 s ne vonzza vágyaink a „Messzi Város”,
 hová kit űz a vágy, remélve törtet,
 mert szenvedésünk tengerrel határos.
 – Ne adj tovább hitelt! „Kegyed” ma káros,
 mert szörny a képzelet. Valódi szörnyet
 mutass nekünk, ha már alátepertél,
 ki öl, de nem sebünkön sertepertél,
 jöjjön tank-osztag, s bombázók, atommal!
 Szabadság? – Ugyan! Egy-két labirintus
 közt sóhaj-átmenet, taps, talmi virtus:
 új kátyú ránt be minden alkalommal.

Hangyaboly-“én”-ek

Emberi ész, miért nem szállsz te perbe,
 hogy tenmagad felfedezője légy?
 Lecsaphatod, mert gyengébb szörny a légy,
 de szállni tud, s te sárba vagy teperve.

Hogy kettéválni bátorságot végy,
 nem kell, csupán küzdésed régi kedve,
 de épp a cél, a *kedv* van elfeledve:
 azt sem tudod: állsz, ülsz, vagy merre mégy.

„Létezem-é hát enmagam?” – ha kérded,
 az egyedüllét küzd benned, teérted,
 a létező való: *egy társ* helyett.

Nézd hát a hangyát: akkor nő ki szárnya,
 mikor a sav, mely úzi őszi nászra,
 nem kérdi: ki az úr a boly felett?

Csillagvilág

Csillagvilág! Terád kell most figyelni:
 érteni kell, hol áll a *Jupiter* –
 rossz jósktól a jót nem unni el:
 karmánk térképe egy óriás fegyelmi
 intő: nyaraid ura *Uriel*,
 – az aratásért neki kell felelni –
 a tavasz ura *Raphael*: lehelni
 a tél havát ő szokta: *Gábrriel*;
 az ősz urát *Michael*-nak nevezni
 jó s bölcs dolog. Csillagnak sügni kell
 hogy „hulljatok az augusztusi égen”
 mint egykoron, a Balatonnál régen...
 ...S az arany-Göncöl tisztán, s úgy visz el,
 mint ezüst korcsolya, ha fut a jégen.